



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 5/04-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., bytom O., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Advokátska kancelária, Č., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 407/2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. decembra 2003 doručená sťažnosť J. S., bytom O. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Advokátska kancelária, Č., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 407/2002 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že napadnuté konanie sa na základe žaloby sťažovateľa o náhradu škody začalo 26. septembra 2002. Podľa sťažovateľa k porušeniu označeného

základného práva došlo v dôsledku „neprimeraných časových prietáhov spôsobených nečinnosťou“ okresného súdu, ktorý v čase od podania žaloby doteraz nenariadil vo veci ani jedno pojednávanie, t. j. úkon, ktorý by viedol k meritórnemu rozhodnutiu. Ďalšie prietahy v konaní boli podľa sťažovateľa spôsobené nečinnosťou okresného súdu pri doručovaní vlastných výziev účastníkom konania, a to výzvy z 21. januára 2003, ktorá bola doručená až 10. apríla 2003, t. j. po 3 mesiacoch od jej vydania, a výzvy z 26. júna 2003, ktorou ho okresný súd vyzval, aby sa vyjadril k vyjadreniu vedľajšieho účastníka, ktorá mu bola doručená 3. septembra 2003, t. j. vyše päť mesiacov po doručení vyjadrenia vedľajšieho účastníka zo 7. januára 2003 a tri mesiace po jej vydaní, čím okresný súd spôsobil prietahy v konaní vyše osmich mesiacov. Sťažovateľ uviedol, že „Aj napriek tomu, že vo veci bol podaný riadny návrh, navrhovateľ ihneď reagoval na prípadné výzvy súdu, vyjadroval sa k vyjadreniam ostatných účastníkov, so súdom spolupracuje a hlavne súd neustále urguje aby vo veci konal, doposiaľ súd vo veci meritórne nerozhodol (...). Prípadná náhrada škody priznaná zo strany súdu by výrazne uľahčila život ťažko postihnutého človeka i jeho rodiny, a neboli by nútení strádať a žiť pod hranicou životného minima, ako je tomu doteraz“.

II.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec (...) prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie. Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (napr. III. ÚS 199/02).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa označeného článku ústavy, ku ktorému malo dôjsť z dôvodu v sťažnosti označenej nečinnosti okresného súdu v občianskom súdnom konaní začatom 26. septembra 2002 na základe žaloby (návrhu na začatie konania) sťažovateľa o náhradu škody. Z prehľadu procesných úkonov (uvedeného sťažovateľom a okresným súdom) vyplýva, že 15. októbra 2002 bol okresným súdom doručovaný opis návrhu na vyjadrenie, že 26. novembra 2002 sťažovateľ doručil okresnému súdu čiastočné späťvzatie žaloby, 10. apríla 2003 okresný súd výzvou z 21. januára 2003 žiadal právneho zástupcu sťažovateľa, aby predložil označené dôkazy a špecifikoval, v ktorej časti berie žalobu späť, právny zástupca sťažovateľa späťvzatie žaloby a označenie vedľajšieho účastníka upresnil 28. apríla 2003, 3. septembra 2003 okresný súd výzvou z 26. júna 2003 žiadal sťažovateľa o vyjadrenie k podaniu vedľajšieho účastníka, sťažovateľ na túto výzvu reagoval ešte v ten istý deň, 7. októbra 2003 bolo okresnému súdu oznámené správne označenie vedľajšieho účastníka a že 11. decembra 2003 právny zástupca sťažovateľa oznámil okresnému súdu, že žiada, aby bol v konaní vedľajší účastník pripustený z titulu zákonného poistenia, o čom okresný súd rozhodol ešte v ten istý deň. Medzitým sťažovateľ urgovoval okresný súd podaniami zo 17. marca, 9. júna, 22. júla, 21. augusta a 13. novembra 2003.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa posúdil ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že namietaný postup okresného súdu nemožno považovať za porušenie práva garantovaného v citovanom článku ústavy. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu sa otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého prípadu najmä podľa týchto troch kritérií: zložitnosť vecí, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. II. ÚS 26/95). Z judikatúry ústavného súdu ďalej

vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri napr. rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 128/03 z 25. júna 2003 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu; ďalej napr. I. ÚS 47/03). Ústavný súd už uviedol (I. ÚS 54/03), že nedostatky žaloby, ktoré bránili okresnému súdu odstrániť stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v cit. článku ústavy (napr. I. ÚS 27/02), nemožno v žiadnom prípade prenášať na konajúci všeobecný súd (mutatis mutandis I. ÚS 41/02).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať namietaný postup okresného súdu (najmä okolnosť, že od podania žaloby doteraz okresný súd nenariadil vo veci pojednávanie, resp. že sa dopustil označených priet'ahov v konaní pri doručovaní výziev účastníkom konania) za taký, ktorý by bolo možné vzhľadom najmä na celkovú dĺžku tohto konania kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle cit. článku ústavy.

Vzhľadom na tieto skutočnosti neprichádza teda do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup okresného súdu mohol po prijatí návrhu na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie označeného práva sťažovateľa. Jeho sťažnosť bola preto z uvedených dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2004